

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl

(Sprawa C-230/13 P)

(2013/C 207/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Hotel Concordia srl, dawniej Hotel Concordia Snc

(Sprawa C-231/13 P)

(2013/C 207/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hotel Concordia srl, dawniej Hotel Concordia Snc (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;

— uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).